

Chương 26

Lời Thú Nhận Của Owen Ford

“**T**hật tiếc là Gilbert không có nhà,” Anne nói. “Anh ấy buộc phải đi...”

Allan Lyons ở Glen vừa gặp phải một tai nạn nghiêm trọng. Chắc phải muộn lắm anh ấy mới về. Nhưng anh ấy bảo tôi nói với anh rằng anh ấy sẽ dậy sớm và ghé qua gặp anh trước khi anh đi. Thật bực mình quá đi mất. Susan và tôi đã chuẩn bị một buổi liên hoan nho nhỏ thật đáng yêu cho buổi tối cuối cùng của anh ở đây.”

Cô đang ngồi cạnh con suối trong vườn trên chiếc ghế thô nhỏ Gilbert đóng. Owen Ford đứng trước mặt cô, dựa vào thân màu đồng của một cây bu lô vàng. Trông anh hết sức nhợt nhạt và khuôn mặt anh hằn dấu tích những đêm không ngủ trước đó. Anne, ngược lên nhìn anh, tự hỏi liệu sau cùng thì mùa hè có mang đến cho anh sức khỏe mà đáng lẽ nó phải mang đến hay không. Phải chăng anh đã làm việc quá sức với cuốn sách? Cô nhớ từ một tuần nay trông anh đã không được khỏe.

“Tôi mừng là anh bác sĩ đi vắng,” Owen chậm chậm nói. “Tôi muốn gặp riêng chị, chị Blythe ạ. Có một điều này tôi phải nói với ai đó, nếu không thì e nó sẽ làm tôi phát điên mất. Cả tuần nay tôi đã cố gắng nhìn thẳng vào sự thật nhưng không thể. Tôi biết tôi có thể tin tưởng chị... vài hơn nữa, chị sẽ hiểu. Một người phụ nữ với mắt nhìn như chị sẽ luôn hiểu. Chị là một trong những người mà người khác kể cho nghe mọi thứ một cách bản năng. Chị Blythe, tôi yêu Leslie. Yêu cô ấy! Cái từ đây nghe mới yếu ớt làm sao!”

Giọng anh đột ngột vỡ ra vì đam mê bị kìm nén trong lời nói. Anh quay đầu đi, vùi mặt vào cánh tay. Cả người anh rung lên. Anne ngồi nhìn anh, tái nhợt và kinh hãi. Cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này! Thế nhưng... làm thế nào mà cô lại chưa bao giờ nghĩ đến nó cơ chứ? Giờ đây nó có vẻ như một việc hiển nhiên không thể tránh khỏi. Cô ngỡ ngàng vì sự mù quáng của chính mình. Nhưng... nhưng... những chuyện như thế này không xảy ra ở Bốn Làn Gió. Nơi nào khác trên thế giới những đam mê của con người có thể chiến thắng lẽ thói và luật lệ... nhưng không phải ở đây, chắc chắn. Leslie vẫn lai rai nhận khách trọ mùa hè từ mười năm nay rồi, và chẳng có chuyện gì như thế này xảy ra hết. Nhưng có lẽ họ không giống như Owen Ford; và Leslie rục rờ, sống động mùa hè này không phải cô gái lạnh lùng, cáu bẳn của những năm trước. Ôi, đáng lẽ phải có ai đó nghĩ đến chuyện này rồi chứ! Tại sao cô Cornelia không nghĩ đến chuyện này? Cô Cornelia lúc nào cũng đủ hăm hở để giật chuông báo động khi đàn ông dính vào cơ mà. Anne cảm thấy một sự hờn giận vô lý đối với cô Cornelia. Rồi cô rên một tiếng khe khẽ trong đầu. Dẫu ai là người có lỗi đi nữa thì chuyện cũng đã rồi. Và Leslie... Leslie thì sao? Chính Leslie là người Anne lo lắng nhất.

“Leslie có biết chuyện này không, anh Ford?” cô hỏi khẽ.

“Không... không... trừ phi cô ấy đoán được. Hẳn chị không nghĩ tôi hèn nhát và tôi tệ đến mức nói cho cô ấy chứ, chị Blythe. Tôi không thể không yêu cô ấy... thể thôi... và nỗi thống khổ của tôi lớn quá mức tôi có thể chịu đựng được.”

“Cô ấy có quan tâm đến anh không?” Anne hỏi. Ngay giây phút câu hỏi ấy bật khỏi môi, cô đã thấy lẽ ra mình không nên hỏi. Owen Ford trả lời với sự phản kháng quá hăm hở.

“Không... không, dĩ nhiên là không. Nhưng tôi có thể khiến cô ấy quan tâm nếu cô ấy tự do... tôi biết tôi có thể.”

“Cô ấy có quan tâm... và anh ấy biết điều đó,” Anne nghĩ. Nhưng ngoài miệng, cô nói, cảm thông nhưng dứt khoát.

“Nhưng cô ấy không tự do, anh Ford ạ. Và điều duy nhất anh có thể làm là ra đi trong im lặng và để cô ấy lại với cuộc đời riêng của cô ấy.”

“Tôi biết... tôi biết,” Owen rên lên. Anh ngồi xuống bờ suối đầy cỏ mọc và nhìn xa xăm đầy tâm trạng vào vùng nước màu hồ phách phía dưới. “Tôi biết chẳng làm gì được... chẳng thể làm gì ngoài việc nói một cách khách sáo. ‘Chào tạm biệt, chị Moore. Cảm ơn chị về lòng tốt chị dành cho tôi mùa hè này,’ đúng như tôi sẽ nói với bà nội trợ vui tính ồn ào, hay soi mói tôi đã nghĩ mình sẽ gặp khi tôi đến. Rồi tôi sẽ trả tiền trọ như bất cứ một khách trọ thật thà nào khác và ra đi! Ôi, thật đơn giản. Không nghi ngờ... không phức tạp... một con đường thẳng tắp dẫn đến tận thế. Và tôi sẽ bước đi trên con đường ấy... chị không phải sợ tôi không bước đi đâu, chị Blythe. Nhưng bước lên những lối cày nóng đỏ còn dễ dàng hơn!”

Anne xốn lòng nghe nỗi đau trong giọng anh. Nhưng cô thật chẳng biết nói gì nhiều cho xứng với hoàn cảnh này. Đồ lỗi là vô ích... khuyên nhủ là không cần thiết... cả sự cảm thông cũng bị nỗi khổ sở khắc nghiệt của người đàn ông này nhạt bóng. Cô chỉ có thể chia sẻ cùng anh trong một mê cung trầm ảm và tiếc nuối. Trái tim cô đau nhói vì Leslie! Không có điều này thì cô gái tội nghiệp đó chịu đựng còn chưa đủ hay sao?

“Ra đi và để cô ấy lại sẽ không quá khó, giá như cô ấy được hạnh phúc,” Owen nói tiếp đầy nhiệt huyết. “Nhưng cứ nghĩ về cuộc sống địa ngục của cô ấy... nhận ra điều mà tôi để cô ấy lại cùng! Đó mới chính là điều tồi tệ nhất. Tôi sẵn sàng hiến cả đời mình để làm cô ấy hạnh phúc... ấy vậy mà tôi không thể làm gì dù chỉ để giúp cô ấy... chẳng gì hết. Cô ấy bị buộc vĩnh viễn với con người khốn khổ tội nghiệp kia... chẳng có gì để mong chờ ngoài việc già đi trong một chuỗi những năm tháng trống rỗng, vô nghĩa, cần cỗi. Tôi phát điên khi nghĩ đến điều đó. Nhưng tôi phải đi qua cuộc đời mình, không bao giờ được gặp cô ấy, mà luôn phải biết cô ấy đang chịu đựng những gì. Thật kinh khủng... kinh khủng!”

“Đúng là rất khó khăn,” Anne buồn bã nói. “Chúng tôi... bạn bè của cô ấy ở đây... đều biết điều đó khó khăn với cô ấy như thế nào.”

“Mà cô ấy thì mới xứng đáng với một cuộc sống dồi dào làm sao chứ,” Owen nói về nỗi loạn. “Về đẹp chỉ là món quà thiên phú kém cỏi nhất của cô ấy... dù cô ấy đã là người phụ nữ đẹp nhất tôi từng được biết. Điều cười ấy! Tôi đã cố gắng suốt cả mùa hè để khêu lên tiếng cười ấy, chỉ vì niềm vui thích được nghe nó. Và đôi mắt... chúng sâu và xanh như vịnh biển ngoài kia. Tôi chưa bao giờ thấy một màu xanh như thế... và vàng! Chị đã bao giờ thấy cô ấy thả tóc xuống chưa, chị Blythe?”

“Chưa.”

“Tôi đã thấy... một lần. Tôi đã xuống mũi đất để đi câu cá với thuyền trưởng Jim nhưng biển động quá thuyền không ra được, thế là tôi quay về. Cô ấy tưởng được ở nhà một mình buổi chiều nên nhân cơ hội đó gọi đầu, và cô ấy đang đứng ngoài ban công trong ánh nắng để hong tóc. Nó xõa xuống khắp xung quanh chân cô ấy như một suối vàng rờn. Khi nhìn thấy tôi cô ấy vội vã đi vào, gió lùa vào tóc thổi nó tung bay khắp xung quanh... nữ thần Danae ở trên mây. Không hiểu sao, đúng lúc đó sự thật rằng tôi yêu cô ấy chợt ủa về với tôi... và tôi nhận ra tôi đã yêu cô ấy từ phút giây tôi lần đầu nhìn thấy cô ấy đứng tựa vào bóng tối trong vầng ánh sáng ấy. Vậy mà cô ấy phải sống ở đây... chăm chút và xoa dịu Dick, nhịn ăn nhịn mặc để sống qua ngày, còn tôi thì vui đời mình khát khao cô ấy trong tuyệt vọng, và bị ngăn cấm, cũng chính vì lẽ đó, không được giúp đỡ cô ấy dù chỉ là một chút với tư cách một người bạn. Tôi đi dọc bờ biển đêm hôm đó, gần đến sáng, lật đi lật lại chuyện đó với chính mình. Thế nhưng, sau tất cả mọi thứ, tôi không sao thấy tim mình tiếc nuối vì đã đến Bốn Làn Gió. Có vẻ như với tôi, dù mọi thứ tồi tệ đến thế rồi song nếu không bao giờ được quen biết Leslie thì sẽ còn tệ hơn. Yêu và rời xa cô ấy đã là một niềm đau khổ cháy bỏng, thiêu đốt nhưng không yêu cô ấy là điều không thể nghĩ bàn. Tất cả những điều này chắc nghe thật điên rồ... những xúc cảm kinh khủng này lúc nào cũng nghe thật ngu ngốc khi ta đặt chúng vào những lời nói không thỏa đáng của mình. Chúng sinh ra không phải để được nói ra... mà chỉ để cảm nhận và chịu đựng. Đáng lẽ tôi không nên nói... nhưng dù sao nói ra cũng đỡ được... phần nào. Ít nhất, nó cho tôi sức mạnh để ra đi một cách đàng hoàng vào sáng mai, không làm rộn lên. Chị hứa thỉnh thoảng viết thư cho tôi chứ, chị Blythe, cho tôi biết tin tức của cô ấy chứ?”

“Tôi sẽ viết,” Anne nói. “Ôi, tôi rất tiếc là anh sắp đi... chúng tôi sẽ rất nhớ anh... chúng ta đã là những người bạn tốt biết bao! Nếu không vì chuyện này anh đã có thể quay lại đây vào những mùa hè tới. Có lẽ, ngay cả như thế này... dần dần... khi anh đã quên, có thể nào...”

“Tôi sẽ không bao giờ quên... và tôi sẽ không bao giờ quay lại Bốn Làn Gió,” Owen nói ngắn gọn.

Yên lặng và hoang hân trùm xuống khu vườn. Xa xa biển vẫn nhẹ nhẹ và đều đều vỗ vào bờ cát. Ngọn gió đêm giữa những hàng dương nghe như một vết tích buồn bã, lạ lùng, cũ kỹ nào đó... một giấc mơ vỡ vụn của những ký ức xa xưa. Một cây dương lá rung non nớt mảnh mai đẹp đẽ vươn lên trước mặt họ trên cái nền vàng nhạt, xanh ngọc và hồng mờ dịu dàng của bầu trời phía Tây, làm nổi bật từng cánh từng cánh trong vẻ đáng yêu u uẩn, run rẩy và thoát tục.

“Trông đẹp không kia?” Owen nói, chỉ vào cái cây với dáng vẻ của một người đã để một cuộc trò chuyện lại sau lưng.

“Đẹp đến nỗi khiến tôi đau lòng,” Anne nhẹ nhàng nói. “Những thứ hoàn hảo như thế luôn làm tôi đau lòng... tôi nhớ hồi còn bé tôi từng gọi đó là ‘con đau lạ lùng’. Tại sao những nỗi đau như thế dường như không thể tách rời khỏi sự hoàn hảo? Phải chăng đây là nỗi đau của sự chia ly khi ta nhận ra không còn gì nữa ngoài lụi tàn?”

“Có lẽ,” Owen mơ màng nói, “chính sự vô hạn bị cầm tù trong ta đang vậy gọi niềm vô hạn anh em với nó được thể hiện trong sự hoàn hảo nhìn thấy được ấy.”

“Có vẻ như anh bị lạnh ở trong đầu rồi đấy. Tốt hơn là nên bôi ít thuốc mỡ vào mũi trước khi đi ngủ nhé,” cô Cornelia nói, vừa bước qua chiếc cổng nhỏ giữa hai cây linh sam đúng lúc nghe được lời nhận xét sau cùng của Owen. Cô Cornelia thích Owen; nhưng với cô chính đốn mọi loại ngôn từ “khoa trương” từ phía một người đàn ông là vấn đề nguyên tắc.

Cô Cornelia là hiện thân của sự hài hước lúc nào cũng chờ ở một góc trong mọi bi kịch cuộc đời. Anne, này giờ thần kinh đã hơi căng thẳng, cười nghiêng ngả, và cả Owen cũng cười. Rõ ràng, ủy mị và đam mê cứ thấy cô Cornelia là phải kiếm cách chuồn cho khuất mắt. Và với Anne chưa bao giờ có thứ gì tuyệt vọng và tối tăm và đau khổ như vài giây trước đó. Nhưng giấc ngủ còn xa mới đến được với mắt cô đêm đó.